

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie M.W., O.A. i T.D.

uniewinnionych od popełnienia czynów z art. 160 § 2 k.k. w zb. z art. 155 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 24 października 2025 r.,

kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 21 marca 2025 r., sygn. akt IV Ka 1125/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie

z dnia 25 kwietnia 2024 r., sygn. akt IV K 595/20,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć oskarżyciela subsydiarnego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[WB]

UZASADNIENIE

M.W. została oskarżona o to, że w okresie od sierpnia 2005 r. do sierpnia 2012 r. w S. Poradni - Samodzielnego Publicznego Szpitala Klinicznego nr [...] w S. naraziła K.G. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia poprzez błędne zdiagnozowanie znamion w piersi i zbyt późne rozpoznanie nowotworu w wyniku

czego pokrzywdzona zmarła, tj. o czyn z art. 160 § 2 k.k. w zb. z art. 155 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

O. A. został oskarżony o to, że w okresie od sierpnia 2005 r. do sierpnia 2012 r. w S. - Poradni - Samodzielnego Publicznego Szpitala Klinicznego nr [...] w S. naraził K.G. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia poprzez błędne zdiagnozowanie znamion w piersi i zbyt późne rozpoznanie nowotworu w wyniku czego pokrzywdzona zmarła, tj. o czyn z art. 160 § 2 k.k. w zb. z art. 155 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

T.D. został oskarżony o to, że w okresie od sierpnia 2005 r. do sierpnia 2012 r. w S. - .Poradni - Samodzielnego Publicznego Szpitala Klinicznego nr [...] w S. naraził K.G. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia poprzez błędne zdiagnozowanie znamion w piersi i zbyt późne rozpoznanie nowotworu w wyniku czego Pokrzywdzona zmarła, tj. o czyn z art. 160 § 2 k.k. w zb. z art. 155 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2024 r., sygn. akt IV K 595/20 uniewinnił M.W., O.A. i T.D. od popełnienia zarzucanych im czynów. Sąd orzekł także o kosztach procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego, zarzucając między innymi obrazę art. 167 k.p.k., art. 201 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k.

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 21 marca 2025 r., sygn. akt IV Ka 1125/24 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok oraz orzekł o kosztach za postępowanie odwoławcze.

Kasację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego, zaskarżonemu wyrokowi zarzucając:

1. bezzwzględną przyczynę odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającą na wydaniu zaskarżonego wyroku przez Sąd Okręgowy w Szczecinie, w składzie którego zasiadła SSO X. Y. powołana na stanowisko Sędziego Sądu Okręgowego w Szczecinie postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia [...] 2024 roku na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa podjęty uchwałą nr [...] z dnia [...] 2022 roku oraz SSO X.1 Y.1 powołany na stanowisko Sędziego Sądu Okręgowego w Szczecinie

- postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia [...] 2021 roku na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa podjęty uchwałą nr [...] z dnia [...] 2020 roku, a więc w warunkach obowiązywania ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 3 - zwana dalej: nowelizacją ustawy o KRS), a więc w sytuacji, w której Krajowa Rada Sądownictwa funkcjonująca na podstawie tej ustawy nie jest organem tożsamym z organem konstytucyjnym, którego skład i sposób wyłaniania reguluje Konstytucja RP, co skutkowało nienależytą obsadą sądu wydającego zaskarżone orzeczenie;
2. rażącym naruszeniem przepisów prawa procesowego, mającym istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przeprowadzenie wybiórczej, a nie kompletnej oraz sprzecznej ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenie dowodu z opinii biegłych sądowych z zakresu specjalizacji radiologii, onkologii chirurgicznej, genetyki i patomorfologii poprzez dowolne stwierdzenie, że interpretacja badań USG zmierzających do wykrycia u pokrzywdzonej K.G. nowotworu, nie wymagała od oskarżonych O.A. i T.D. wiedzy z zakresu onkologii, podczas gdy stwierdzenie takie nie wynika z treści opinii, a nadto nie znajduje potwierdzenia w pozostałym materiale dowodowym sprawy, w tym zeznaniach świadka I.D. złożonych na rozprawie przed Sądem Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie IV Wydział Karny w dniu 8 grudnia 2022 roku, w których wyraźnie wskazał, że choć onkolog bazuje na wynikach dostarczonych przez radiologa, to jednakże oceniając je stosuje jeszcze inne kryteria o szerszym charakterze,
- czego sąd II Instancji nie dostrzegł wydając zaskarżone orzeczenie, a w którym to zakresie poczynił własne ustalenia, pozbawiając oskarżyciela subsydiarnego możliwości kontroli instancyjnej prawidłowości zastosowanego przez siebie rozumowania oraz gdy zgodnie ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego należało przyjąć, że gdyby oskarżeni posiadali wiedzę z zakresu onkologii to możliwe byłoby szybsze zdiagnozowanie nowotworu u pokrzywdzonej K.G., zwłaszcza że jej wizyty w

Poradni Szpitala Klinicznego numer [...] w S. to właśnie miały na celu (tzn. szybsze wykrycie nowotworu), a co nie zostało zrealizowane i winno implikować po stronie oskarżonych odpowiedzialność karną;

3. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mającym istotny wpływ na treść orzeczenia w postaci art. 167 k.p.k., poprzez zaniechanie podjęcia inicjatywy w kierunku wszechstronnego wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, co obejmuje w szczególności zaniechanie przeprowadzenia inicjatywy dowodowej zmierzającej do zgromadzenia pełnej dokumentacji medycznej pokrzywdzonej K.G. i oparcie materiału dowodowego na niepełnej, nieodzwierciedlającej całości procesu diagnostycznego pokrzywdzonej dokumentacji,

4. rażącym naruszeniem przepisów prawa procesowego, mającym istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i zaakceptowanie przez Sąd II Instancji naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów dokonanego przez Sąd I Instancji poprzez uznanie opinii biegłych sądowych z zakresu specjalizacji radiologii, onkologii chirurgicznej, genetyki i patomorfologii za pełną w sytuacji, w której bazowała ona o niekompletny materiał dowodowy sprawy i nie uwzględniała wszystkich okoliczności istotnych dla jej rozstrzygnięcia, a to z uwagi na fakt:

- Nieuwzględnienia w treści opinii w/w biegłych wpływu specjalizacji posiadanych przez oskarżonych lekarzy kierujących procesem diagnostycznym pokrzywdzonej K.G. na niezdiagnozowanie u niej nowotworu,
- Oparcia opinii w/w biegłych o niepełny materiał dowodowy sprawy nie zawierający pełnej dokumentacji medycznej pokrzywdzonej K.G., pochodzącej z [...] Centrum [...] sp. z o.o. oraz Zakładu Anatomii Patologicznej w G., gdzie leczyla się Pokrzywdzona i niepełnej dokumentacji medycznej pochodzącej z .Poradni Szpitala Klinicznego numer [...] w S.,
- Oparcia opinii w/w biegłych o niepełny materiał dowodowy sprawy niezawierający wskazania na jakim sprzęcie przeprowadzono badanie USG Pokrzywdzonej K.G. w latach 2009-2012 i sprawdzenie, czy sprzęt ten

spełniał wymagania stawiane prawem, normy oraz zabezpieczenia, a także materiał dowodowy niezawierający obrazów tych badań,

- których to okoliczności sąd II Instancji nie uwzględnił wydając zaskarżone orzeczenie, a co skutkowało niesłusznym uznaniem w ślad za sądem I Instancji, iż opinia biegłych sądowych z zakresu specjalizacji radiologii, onkologii chirurgicznej, genetyki i patomorfologii jest jasna, logiczna i pełna, a w konsekwencji afirmowaniem jej konkluzji, podczas gdy opinia standardów tych nie spełniała, co winno prowadzić do uwzględnienia wniosku oskarżyciela subsydiarnego o przeprowadzenie dowodu z nowej opinii biegłych;

5. rażącym naruszeniem przepisów prawa procesowego, mającym istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. przepisu art. 7 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i zaakceptowanie przez sąd II Instancji naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów dokonanej przez sąd I Instancji przy ocenie dowodu z zeznań pokrzywdzonej K.G., M.S. i B.G., którzy zeznali, iż wykryty u pokrzywdzonej nowotwór miał kilka lat, na co wskazywali lekarze, a nadto, że w Poradni Szpitala Klinicznego numer [...] w S. sprawowano nad nią niewłaściwą opiekę, których to zeznań sąd I Instancji nie uznał za wiarygodne, zaś sąd II Instancji ocenę tę w całości powielił w sytuacji, gdy korespondowały one ze sobą pomimo iż świadkowie ci ze względu na panujące nimi relacje nie mogli uprzednio uzgodnić ich treści, co winno skutkować uznaniem ich za wiarygodne;

6. rażącym naruszeniem przepisów prawa procesowego, mającym istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. przepisu art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie i nieuwzględnienie zeznań świadka M.S. złożonych przed Sądem Rejonowym Szczecin-Centrum w Szczecinie IV Wydział Karny, sygn. akt IV K 595/20 na rozprawie z dnia 13 września 2022 roku, z których wynikało, że pokrzywdzona K.G. z własnej inicjatywy podjęła się uczestnictwa w programie wczesnego wykrywania raka prowadzonego w Poradni Szpitala Klinicznego numer [...] w S., licząc na wczesne zdiagnozowanie choroby nowotworowej, w przypadku gdyby ona wystąpiła oraz przejawiała w takim wypadku chęć leczenia, czego Sąd II

Instancji nie uwzględnił, a co skutkowało poczynieniem przez Sąd Okręgowy nowych, niezależnych od Sądu I Instancji ustaleń faktycznych, iż to zachowanie samej pokrzywdzonej opóźniło proces diagnostyczny, gdyż na kolejne badania stawiała się z kilkumiesięcznym opóźnieniem i to w dodatku pomimo tego, że już kilka miesięcy wcześniej miała wyczuwać u siebie niepokojące zmiany,

- czym jednocześnie pozbawił oskarżyciela subsydiarnego możliwości jakiegokolwiek polemiki z takimi ustaleniami oraz kontroli instancyjnej prawidłowości zastosowanego przez siebie rozumowania i utrzymał w mocy wyrok uniewinniający oskarżonych od zarzucanych im czynów w sytuacji, w której powinien on zostać uchylony;

7. rażącym naruszeniem przepisów prawa procesowego, mającym istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. przepisu art. 7 k.p.k. i art. 201 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i afirmowanie w całości oceny materiału dowodowego sprawy dokonanej przez Sąd I Instancji, w ramach której przeprowadzono wspólną ocenę dowodu z przesłuchania świadków oraz dowodu z opinii biegłego, podczas gdy kryteria oceny tych dowodów są inne, a zatem również proces ich oceny winien przebiegać odrębnie od siebie, czego Sąd Okręgowy w Szczecinie nie dostrzegł wydając zaskarżone orzeczenie i utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie IV Wydział Karny z dnia 25 kwietnia 2024 roku, sygn. akt IV K 595/20 w sytuacji, w której powinien on zostać uchylony z uwagi na niewłaściwą przeprowadzoną ocenę materiału dowodowego sprawy i zrównania zeznań świadków z opinią biegłych.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Szczecinie w odpowiedzi na kasację pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego wniósł o jej oddalenie jak oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zatem możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest istotnie ograniczona. Podzielając utrwalone w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego, stwierdzić trzeba, że postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma zwykłą kontrolę odwoławczą. W toku zaś tego postępowania z założenia nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. postanowienie SN z dnia 15 marca 2023 r., IV KK 549/22; postanowienie SN z dnia 10 lipca 2019 r., II KK 210/19; postanowienie SN z dnia 21 września 2017 r., IV KK 276/17).

Przedmiotem kasacji jest wyrok sądu odwoławczego kończący postępowanie, stąd zarzuty w niej podnoszone powinny dotyczyć tego orzeczenia. Można wyjątkowo w kasacji wytykać uchybienia wyrokowi sądu I instancji, ale wtedy warunkiem skuteczności takich zarzutów jest wykazanie, że te uchybienia przeniknęły do wyroku sądu odwoławczego, będącego przedmiotem zaskarżenia kasacji. Uczynić to należy poprzez wskazanie tych przepisów, które sąd odwoławczy naruszył dopuszczając do owego „przeniesienia” tego uchybienia do swojego orzeczenia, jak i poprzez stosowną argumentację (zob. postanowienie SN z dnia 24 czerwca 2021 r., IV KK 217/21; postanowienie SN z dnia 30 marca 2017 r., V KK 35/17).

Odnosząc się do przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., określanej mianem „nienależytej obsady sądu”, na którą w kasacji powołuje się skarżący, podkreślić trzeba, że tradycyjnie wiązana była i nadal być musi wyłącznie z rozpoznaniem sprawy w składzie odbiegającym liczbowo lub strukturalnie (jakościowo) od składu przewidzianego dla rozpoznania danej kategorii spraw w sądzie określonego szczebla lub w danym postępowaniu. Konsekwentnie, spod

zakresu zastosowania tej regulacji, wyłączano także przypadki stanowiące jedynie naruszenia natury organizacyjno-porządkowej (zob. m. in. J. Matras (w:) Kodeks postępowania karnego, pod red. K. Dudki, WKP 2018, komentarz do art. 439, teza 9). Uchybienia związane z zasiadaniem w składzie orzekającym osoby, co do której zachodziły podstawy wyłączenia, o których mowa w art. 41 § 1 k.p.k., konsekwentnie traktowane są jako względne przyczyny odwoławcze. Uchybieniem mieszczącym się w treści art. 439 § 1 k.p.k. jest taka więc tylko sytuacja, gdy w rozpoznaniu sprawy bierze udział sędzia podlegający wyłączeniu na podstawie art. 40 k.p.k. (zob. m. in. R. A. Stefański, Wyłączenie sędziego z mocy orzeczenia sądu, Przegląd Sądowy 2007, z. 6, s. 119; postanowienie SN z dnia 24 lutego 2015 r., V KK 2/15; postanowienie SN z dnia 29 marca 2018 r., V KZ 15/18).

Powyższych ustaleń nie może zmienić treść uchwały trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/20, na którą powołuje się skarżący, a która na skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 kwietnia 2020 r., sygn. akt U 2/20, przestała obowiązywać, albowiem Trybunał stwierdził, że uchwała składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/20, jest niezgodna z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji RP; art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 EKPCz.

W kontekście przywołanego wyżej wyroku Trybunału Konstytucyjnego należy zauważyć, że art. 8 ust. 1 Konstytucji RP stanowi, że Konstytucja jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej. Z kolei w świetle art. 190 ust. 1 Konstytucji RP orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Wobec tego żaden sąd nie jest uprawniony do prowadzenia postępowania zmierzającego do wzruszenia orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, jak też samodzielnego podważania obowiązywania wyroku tego Trybunału (zob. postanowienie SN z dnia 25 stycznia 2024 r., I KK 107/23).

Dodatkowo trzeba podkreślić, że w dniu 15 lipca 2022 r. weszły w życie przepisy art. 42a ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (dalej: p.u.s.p.) oraz art. 29 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (dalej: uSN), w których dopuszczono możliwość badania

spełnienia przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących jego powołaniu i jego postępowania po powołaniu, jeżeli w okolicznościach danej sprawy może to doprowadzić do naruszenia standardu niezawisłości lub bezstronności, mającego wpływ na wynik sprawy z uwzględnieniem okoliczności dotyczących uprawnionego oraz charakteru sprawy. Jednocześnie w ustawach tych wskazano, że okoliczności towarzyszące powołaniu sędziego nie mogą stanowić wyłącznej podstawy do podważenia orzeczenia wydanego z udziałem tego sędziego lub kwestionowania jego niezawisłości i bezstronności (zob. art. 29 § 4 uSN i art. 42a § 2 p.u.s.p.).

W aktualnym stanie prawnym, wszelkie wątpliwości co do bezstronności i niezawisłości sędziego sądu powszechnego, mające charakter systemowy lub indywidualny, mogą zostać zweryfikowane jedynie w trybie procedury przewidzianej w ustawie Prawo o ustroju sądów powszechnych, która to procedura w sprawie karnej może zostać zainicjowana wyłącznie przez strony (art. 42a § 3 p.u.s.p. w zw. z art. 42a § 6 pkt 6 p.u.s.p.). Procedura ta (podobnie jak tryb z art. 29 § uSN) służy sądowej kontroli niezawisłości i bezstronności sędziego, który ma brać udział w rozpoznawaniu konkretnej sprawy i w sposób szczególny reguluje badanie kwestii niezawisłości i bezstronności sędziego w kontekście okoliczności towarzyszących jego powołaniu oraz jego postępowania po powołaniu. Przywołane przepisy Prawa o ustroju sądów powszechnych wyłączają zatem możliwość badania w innym trybie przesłanek z art. 42a § 3 p.u.s.p., dotyczących badania spełnienia przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności. Trzeba też zauważyć, że procedura ta ma szczególny charakter gwarancyjny także dla sędziego, albowiem w razie uwzględnienia wniosku strony, odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręcza się również sędziemu, którego wniosek dotyczy. Sędzia może w terminie 3 dni złożyć wniosek o ponowne rozpoznanie do Sądu Najwyższego, który w składzie pięciu sędziów utrzymuje w mocy postanowienie o wyłączeniu sędziego albo uchyla postanowienie o wyłączeniu sędziego i oddala wniosek (art. 42a § 13 p.u.s.p.).

Badanie przez Sąd Najwyższy lub sąd odwoławczy niezawisłości sędziego pod kątem zaistnienia nienależytej obsady sądu, w trybie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., wprowadza zatem nieznaną ustawie procedurę o charakterze inkwizycyjnym oraz stanowi oczywiste i rażące naruszenie art. 42a § 3 - § 14 p.u.s.p. i art. 7 w zw. z art.

87 Konstytucji RP, skutkujące jednocześnie pozbawieniem testowanego sędziego prawa do właściwego rzeczowo i miejscowo sądu ustanowionego ustawą oraz pozbawieniem prawa do skutecznego środka odwoławczego, a nadto pozbawieniem prawa oskarżonego do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie – co stanowi oczywiste i rażące naruszenie art. 45 ust. 1 i art. 78 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 i art. 13 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności (zob. postanowienie SN z dnia 7 sierpnia 2024 r., I KZ 34/24).

Twierdzenia, że Krajowa Rada Sądownictwa nie jest organem konstytucyjnym, nie znajdują potwierdzenia w prawie i są nieuzasadnione. Podnieść bowiem trzeba, że sposób powołania sędziów na podstawie art. 9a ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r., czyli przez Sejm, jest zgodny z Konstytucją, o czym orzekł Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 25 marca 2019 r., sygn. akt K 12/18.

Tym samym powołanie na urząd sędziego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. nie stanowi bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 18 lipca 2024 r., V KO 38/24; postanowienie SN z dnia 18 września 2025 r., III KK 437/25).

Przechodząc do pozostałych zarzutów zawartych w kasacji podkreślić należy, iż ich analiza prowadzi do oczywistego wniosku, że w przeważającej części stanowią one powielenie zarzutów opisanych w treści apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Skarżący kwestionując orzeczenie sądu odwoławczego winien postawić zarzuty dotyczące nieprawidłowej kontroli odwoławczej, poprzez wykazanie rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., czego jednak nie uczynił. Wobec zatem faktu, iż sporządzona kasacja w istocie stanowi próbę wywołania ponownej kontroli w trybie instancyjnym, należało uznać wniesiony środek odwoławczy za oczywiście bezzasadny. Zauważyć także należy, że w toku postępowania kasacyjnego nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów i nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych, do czego we wniesionej kasacji odwołuje się skarżący.

Sąd odwoławczy, jak wynika z uzasadnienia przedmiotowego wyroku, w sposób szczegółowy odniósł się do wszystkich podniesionych przez skarżącego w

apelacji zarzutów, zaś wynikiem przeprowadzonej przez niego kontroli odwoławczej było utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Sąd ten wskazał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie był niepełny oraz został poddany zgodnej z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego ocenie, która nie może być uznana za dowolną. Jednocześnie wskazać należy, że sąd odwoławczy nie dokonywał w ramach postępowania apelacyjnego samodzielnie żadnych nowych ustaleń faktycznych, jak też nie oceniał na nowo zgromadzonego materiału dowodowego, a w związku z tym nie mógł, wbrew twierdzeniom skarżącego dopuścić się obrazy art. 7 k.p.k. Skarżący natomiast, poprzez zarzut obrazy art. 7 k.p.k., zawarty w punktach 2,4, 5, 7 kasacji, usiłuje przedstawić własną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, a przede wszystkim opinii biegłych sądowych z zakresu specjalizacji radiologii, onkologii chirurgicznej, genetyki i patomorfologii oraz dokumentacji medycznej pokrzywdzonej i zeznań świadków.

Za chybiony uznać również należy zarzut rażącego naruszenia art. 167 k.p.k. Z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że do naruszenia art. 167 k.p.k. może dojść jedynie wówczas, gdy przeprowadzenie przez sąd dowodu z urzędu jest niezbędne dla wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a tym samym konieczne dla prawidłowego wyrokowania (zob. np. postanowienie SN z dnia 12 lipca 2021 r., III KK 182/21). Zatem o obrazie tego przepisu można mówić jedynie w przypadku uzasadnionego przekonania, że materiał dowodowy w sprawie jest niepełny, nasuwa wątpliwości i wymaga uzupełnienia. W sprawie przedmiotowej taka sytuacja nie miała miejsca, co wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym sąd odwoławczy co najmniej dwukrotnie wskazywał, że brak było podstaw do przyjęcia, że w sprawie został zebrany pełny materiał dowodowy.

Za niezasadny uznać należy zarzut obrazy art. 201 k.p.k., zgodnie z którym dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej jest możliwe jedynie wówczas, gdy dotychczasowa opinia jest niepełna lub niejasna albo, gdy zachodzi sprzeczność w samej opinii lub między różnymi opiniami w tej samej sprawie. Natomiast jeżeli opinia biegłego jest przekonująca i zupełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, że opinia taka nie jest przekonywująca (jest niepełna) dla stron procesowych, nie jest przesłanką dopuszczenia kolejnej opinii w oparciu o

przepis art. 201 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 9 października 2024 r., V KK 172/24; postanowienie SN z dnia 24 lipca 2024 r., II KK 240/24). W sprawie przedmiotowej, jak wynika z uzasadnienia wyroku, opinie biegłych zarówno główna jak i uzupełniająca były jasne, pełne i nie zawierały sprzeczności, brak było zatem podstaw do zasięgnięcia opinii kolejnych biegłych.

Za bezzasadny również uznać należy zarzut z punktu 6 kasacji, dotyczący obraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. W pierwszej kolejności wskazać należy, że zarzut obrazy art. 410 k.p.k., podobnie jak art. 7 k.p.k., może zostać naruszony przez sąd odwoławczy, kiedy to sąd ten poczynił własne ustalenia faktyczne, odmienne od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia pierwszoinstancyjnego i w konsekwencji, wydał orzeczenie reformatoryjne, co w sprawie przedmiotowej nie miało miejsca. Sąd odwoławczy bowiem utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, nie czyniąc nowych ustaleń faktycznych jak i nie przeprowadzając na nowo postępowania dowodowego. W tym zakresie należy podzielić stanowisko Sądu Najwyższego, który jednoznacznie wskazał, że sąd odwoławczy może rażąco naruszyć przepisy prawa niezwiązane z kontrolą instancyjną jedynie wtedy, gdy ocenia odmiennie zgromadzone w sprawie dowody albo gdy uzupełnia przewód sądowy i przeprowadza samodzielnie postępowanie dowodowe. Wówczas dokonuje własnej ich oceny na podstawie art. 7 k.p.k., zaś gdy przeprowadza dowody, to zobowiązany jest do ujawnienia wszystkich istotnych okoliczności na rozprawie apelacyjnej - art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. (zob. postanowienie SN z dnia 7 sierpnia 2024 r., I KK 198/24)

Reasumując, zauważyć należy, że w istocie wniesiona kasacja sprowadza się do polemiki z ustaleniami faktycznymi sądu I instancji, zaś zawarte w niej argumenty są zbieżne z tymi podnoszonymi w apelacji. Skarżący właściwie zmierza do przedstawienia własnej i odmiennej od ustaleń sądu I instancji oceny przeprowadzonych dowodów oraz dokonanych na ich podstawie ustaleń stanu faktycznego. Zauważyć należy, że skarżący formułując w ten sposób kasację, będącą nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, środek ten potraktował jako kolejny instancyjny środek odwoławczy, co jest niedopuszczalne. Kasacja nie służy zatem do ponawiania kontroli instancyjnej już dokonanej przez sąd odwoławczy, stąd też postępowanie kasacyjne nie może być traktowane jako trzecia instancja (zob.

postanowienie SN z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18; postanowienie SN z dnia 11 października 2022 r., V KK 332/22).

Mając powyższe na uwadze wskazać należy, że wszystkie podniesione w omawianej kasacji zarzuty były oczywiście bezzasadne, co pozwoliło na oddalenie wniesionego środka na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając nimi oskarżyciela subsydiarnego.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]

[r.g.]